

Lidskrum kun havde erholdt 40 Kr. Ministeriet resolverede, at han uophødelig skulde sendes til Brørup-Lindhuud, og Andragerne spørge derfor, om denne Kommune bør lide under, at den sørger for, at den Understøttelse, der maa udredes af Statskassen til mulig mindre værdige trængende, bliver indenfor rimelige Grænser? Da, saa vidt vides, Ribe By i længere Tid har faaet sine Udgifter til ommeldte Børn af indvandrede trængende Slesvigere refunderede af Statskassen, finder man, at det samme ogsaa burde finde Steb her. De udtale fremdeles, at naar det viser sig, at Fredsslutningen indeholder Bestemmelser, der for den enkelte ere ødelæggende, maa Statsstyrelsen drage Omsorg for, at Byrden fordeles paa samtlige Statsborgere, hvorved den bliver næsten umærkelig. Sluttelig gøres opmærksom paa, at det af de mellem danske og preussiske Myndigheder under 12te August 1865 og 19de December 1873 førte Forhandlinger fremgaar, at Forholdet imellem Parterne forudsætter Gensidighed, og at Overenskomsten ikke er bindende for den ene af Parterne, naar den anden træffer Forandringer indenfor sin Stats Omraade. Det fremgaar tydelig, særlig af Lov af 9de Marts 1872, § 4, at Slesvigere, forsynede med ekstraordinært Hjemstedsbevis, kunne vinde Forsørgelsesret i danske Kommuner, medens den preussiske Lovgivning forlængst er forandret derhen, at Optanter og andre med ekstraordinært Hjemstedsbevis forsynede Personer ingenfinde vinde Forsørgelsesret i Preussen.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Indenrigsministerens Overvejelse.

91. Fra Husmand P. Jensen Hatting af Stoubyhøvd om Invalideunderstøttelse. (Indbragt den 20de Januar 1891 af Folketingsmanden for Vejle Amts 5te Valgkreds, Bertelsen).

Andrageren bemærker, at han i 1887 har ansøgt Invalidebestyrelsen og i 1889 Finansministeriet om at erholde Invalideunderstøttelse. Fra førstnævnte har han modtaget det Svar, at, da det ham i Krigen 1849 tilspøgede Sludsjaar i Ansigtet ikke ses at have gjort ham utjensdygtig, og Følgen efter de derom foreliggende Oplysninger ikke medfører nogen væsentlig Indskrænkning i hans Erhvervsøve, kan man ikke anerkende ham berettiget til det ansøgte. Da Finansministeriets Svar gaar i samme Retning, andrager han, der er 68 Aar gammel og begynder at mærke Alderdommen og Udelser i Saaret, om, at Folketinget vil hjælpe ham til at erholde en liden Understøttelse.

Udvalget gør ingen Indstilling.

92. Fra Invalid S. Ritzmann af Kjøbenhavn om forhøjet Invalideunderstøttelse. (Indbragt den 21de Januar 1891 af Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds, Dinesen).

I Samlingen 1887—88 forelaa et lignende Andragende om en Understøttelse paa 600 Kr. til den ham tilstaaede Invalideforsørgelse paa 800 Kr., men Udvalget gjorde ingen Indstilling (jfr. Tillæg B. Sp. 461—462, hvortil henvises). I den paafølgende Samling 1888—89 gøttogss Andragendet, der da blev henvist til det Udvalg, som behandlede Lovforslaget om Tillæg til Loven om Invalideforsørgelse, men heller ikke dette gjorde nogen Indstilling (se Tillæg B. Sp. 269—270, hvortil henvises). Af det nu foreliggende Andragende ses, at den tilstaaede Invalideforsørgelse udgør 999 Kr., og der bedes om, at der maa blive tilstaaet en ekstraordinær aarlig Understøttelse paa 200 Kr.

Udvalget gør ingen Indstilling.

93. Fra Avernats Sogneraad om et Telefonanlæg. (Indbragt den 21de Januar 1891 af Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds, K. Jensen).

I et Andragende til Indenrigsministeriet har man søgt om, at Avernats ved Statens Hjælp maatte ved en Telefon blive sat i Forbindelse med Faaborg eller Fast-